

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáš Foltase v právní věci žalobkyně: **D. G.**, zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2016, č. j. 3 A 145/2015 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 27. 1. 2016, č. j. 3 A 145/2015 - 25, ve výroku I. rozhodl o zastavení řízení o žalobě podané na ochranu proti nečinnosti Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „stěžovatel“) z důvodu zpětvzetí žaloby žalobkyní (dále jen „účastnice řízení“) a ve výroku II. uložil s odkazem na ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. stěžovateli povinnost zaplatit účastnici řízení na náhradě nákladů řízení částku 7.171 Kč. Ve výroku III. pak rozhodl, že se účastnici řízení vrací soudní poplatek v částce 1.000 Kč.

V odůvodnění usnesení městský soud uvedl, že dříve než o žalobě věcně rozhodl, vzala účastnice řízení žalobu výslovně zpět s tím, že tak činí v důsledku pozdějšího chování stěžovatele a navrhla, aby soud řízení zastavil a přiznal jí náklady řízení. Protože projev vůle, jímž došlo ke zpětvzetí žaloby z důvodu pozdějšího chování stěžovatele, nevzbuzoval pochybnosti, městský soud řízení podle ust. § 47 s. ř. s. zastavil a podle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. přiznal účastnici řízení právo na náhradu nákladů řízení a rozhodl o vrácení soudního poplatku.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., v níž vyslovil nesouhlas s jeho závěry. Namítal, že nezpůsobil nečinnost, a řízení proto nemělo být zastaveno. Usnesení o

zastavení řízení je tedy nezákonné. Stěžovatel dále namítal nezákonnost výroku o náhradě nákladů řízení a výroku o vrácení soudního poplatku. Z těchto důvodů navrhl zrušení napadeného usnesení a vrácení věci k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Účastnice řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázala na ust. § 104 odst. 2 s. ř. s., na základě něhož je kasační stížnost nepřipustná. Byť formálně směřuje i proti výroku o zastavení řízení, směřuje ve skutečnosti pouze proti výroku o nákladech řízení. Sama účastnice řízení by přivítala, pokud by bylo možno podat kasační stížnost i proti výroku o nákladech řízení, neboť se neztotožňuje s rozhodnutím městského soudu ve věci nákladů řízení, ale s. ř. s. takovou možnost nepřipouští.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Před věcným posouzením kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou její přípustnosti.

Podle ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. je nepřipustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu.

Obdobnou situaci, jako v nyní projednávané věci, Nejvyšší správní soud řešil v usnesení ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 84/2015 - 42, kdy odmítl kasační stížnost správního orgánu (ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy) proti usnesení městského soudu, kterým bylo zastaveno řízení o žalobě z důvodu zpětvzetí žaloby v důsledku pozdějšího chování správního orgánu (výrok I.), bylo uloženo správnímu orgánu zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení (výrok II.) a rozhodnuto o vrácení soudního poplatku žalobci (výrok III.). V citovaném usnesení Nejvyšší správní soud uvedl, že „*Soud usnesením řízení zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět [§ 37 odst. 4 a § 47 písm. a) s. ř. s.]. Dle § 104 odst. 2 s. ř. s. je nepřipustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení, nebo proti důvodům rozhodnutí soudu. Jinými slovy, zákon nepřipouští kasační stížnost, je-li jejím jediným důvodem napadení výroku o nákladech řízení. Rozhodnutím o nákladech řízení je přitom nutno rozumět postup soudu podle § 61 odst. 1 s. ř. s., podle něhož o povinnosti nahradit náklady řízení rozhodne soud zpravidla v rozsudku nebo v usnesení, jímž se řízení končí, přičemž pro jeho rozhodnutí platí zásady uvedené v § 60 odst. 1 až 8 téhož zákona. V judikatuře Nejvyššího správního soudu dříve působila výkladové problémy situace, kdy kasační stížnost směřovala jak do výroku o věci samé, tak do výroku o nákladech řízení. Uvedenou otázkou se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64. Rozšířený senát zde dospěl k závěru, že zákonodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit přezkum výroku o nákladech řízení, ale naopak umožnit jej tam, kdy Nejvyšší správní soud věcně přezkoumává výrok o věci samé. Ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je proto aplikovatelné pouze na kasační stížnosti podané výlučně proti výroku o nákladech řízení. O tento případ se v posuzované věci jedná. Stěžovatel se sice formálně domáhá zrušení napadeného usnesení ve všech jeho výrocích, ale podstata jeho kasačních námitek a jádro jejich argumentace směřuje výlučně proti výroku II. usnesení městského soudu o náhradě nákladů*

pokračování

řízení. (...) Soud tedy nemá možnost volby, zda řízení zastaví nebo věc meritorně posoudí, ale musí řízení zastavit vždy, došlo-li k zpětvzetí návrhu [s výjimkou uvedenou v § 47 písm. a) větou za středníkem, s. ř. s., která na projednávanou věc nedopadá]. Stěžovatel přitom v kasační stížnosti nijak nenapadá závěr městského soudu o zpětvzetí návrhu (žaloby), netvrdí, že by k tomuto úkonu ze strany žalobce nedošlo, popř. jej učinil někdo jiný než žalobce nebo, že by fyzická osoba, která za něj tento úkon fakticky učinila, nebyla oprávněná za něj jednat apod. Za tohoto stavu tedy Nejvyšší správní soud dovodil, že uvedená „námitka“ nemohla být ani vznesena bona fide, není proto možné ani hovořit o reálně existující relevantní námitce proti výroku napadeného usnesení o zastavení řízení, ani o vážně míněné vůli stěžovatele tento výrok kasační stížností vůbec napadnout. (...) Z tohoto důvodu Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než kasační stížnost odmítnout jakožto návrh, který je podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. nepřipustný, aniž by se věcně námitkami stěžovatele proti výroku o náhradě nákladů řízení zabýval (viz obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2013, č. j. 5 Ans 1/2013 - 15).“

Shodně postupoval Nejvyšší správní soud i v dalších věcech, kdy byla kasační stížnost podána proti usnesení o zastavení řízení v důsledku zpětvzetí žaloby pro pozdější chování správního orgánu. Poukázat lze např. na usnesení ze dne 29. 1. 2015, č. j. 7 As 175/2014 - 17, ze dne 9. 1. 2014, č. j. 7 Ans 13/2013 - 72, ze dne 22. 1. 2014, č. j. 1 Ans 17/2013 - 40, ze dne 11. 5. 2011, č. j. 1 Ans 4/2011 - 51, ze dne 16. 1. 2013, č. j. 1 As 173/2012 - 41., ve kterých Nejvyšší správní soud rovněž nepřipustil kasační stížnost směřující vůči usnesení o zastavení řízení z důvodu zpětvzetí žaloby k meritornímu přezkumu.

V daném případě vzala účastnice řízení kasační stížnost zpět podanou žalobu, což ani stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybnil. Pro případ zpětvzetí žaloby je přitom v ust. § 47 písm. a) s. ř. s. stanoven zcela jednoznačný postup soudu, kterým je zastavení řízení, nejde-li o společnou žalobu více osob. Vzhledem k jednoznačnému projevu vůle účastnice řízení v řízení o žalobě neměl městský soud jinou možnost než postupovat podle citovaného ustanovení a rozhodnout o zastavení řízení. Kasační stížností se tedy stěžovatel nedomáhá, a s ohledem na kogentní ust. § 47 písm. a) s. ř. s., a ani domáhat nemůže, zrušení výroku I. napadeného usnesení o zastavení řízení. Protože Nejvyšší správní soud shledal nepřipustnost kasační stížnosti ve vztahu k výroku I. napadeného usnesení, tato skutečnost vylučuje, aby se věcně zabýval námitkami směřujícími proti výroku II. a III., a to bez ohledu na to, zda by byly případně důvodné či nikoliv. Proto i ve vztahu k těmto výroku Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 2 a § 120 s. ř. s. jako nepřipustnou. Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud poukazuje na rozsudek ze dne 4. 11. 2015, č. j. 2 As 198/2015 - 20, ve kterém se zabýval přičitatelností nečinnosti správního orgánu I. stupně orgánu odvolacímu.

Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 60 odst. 3 za použití § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2016

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu